

CHÚA NHẬT 12 THƯỜNG NIÊN, NGÀY 22-06-2008
Gr 20,10-13; Rm 5,12-15; Mt 10,26-33
Chúng ta hãy rao giảng Tin Mừng và đừng sợ!

Khi bà Maria và ông Giuse lên Giê-ru-sa-lem để tiến dâng Hài Nhi Giêsu cho Chúa, ông Si-mê-on đã nói tiên tri với bà Maria về sứ vụ của Đức Giêsu: *“Thiên Chúa đã đặt cháu bé này làm duyên có cho nhiều người Ít-ra-en phải vấp ngã hay được chữa. Cháu còn là dấu hiệu bị người đời chống báng”* (Lc 2,34). Sau đó, mọi việc đã xảy ra y như thế!

Thời gian đầu, rất nhiều người theo Đức Giêsu để được thấy Người, nghe Người giảng dạy và chứng kiến những phép lạ cả thể của Người. Một số trở thành môn đệ của Người. Rồi dần dần theo ngày tháng, dân chúng bỏ Người vì lời của Người *“chương tai quá”* (Ga 6,60), đến nỗi Đức Giêsu cũng phải hỏi Nhóm Mười Hai: *“Cả anh em nữa, anh em cũng muốn bỏ đi hay sao?”* (Ga 6,67). Từ đó, Người lãnh chịu mọi thứ: cười nhạo, vu khống, chống đối, bị bắt, bị hành hạ và tử hình trên thập giá.

Những sứ giả Tin Mừng là những sứ giả của hạnh phúc, đáng lẽ phải được tiếp đón niềm nở, tại sao họ lại bị người ta thù ghét như thế? Họ nói với nhân loại rằng Chúa yêu thương họ, và mời gọi họ sống với Người trong một tình yêu và một bình an vĩnh cửu. Họ nói rằng Đức Giêsu, con Thiên Chúa xuống trần làm người, đã hiến mạng sống cho mọi người vì yêu. Những lời rao giảng của họ không có gì có thể gây nên hiềm khích và hận thù cả. Thế nhưng, bóng tối từ chối ánh sáng, và sự dữ, tuy đã bại trận, vẫn còn giẫy dụa và phá hoại cho đến giờ phút cuối cùng. Chính Đức Giêsu đã đi khắp nơi làm điều tốt lành, chữa lành các bệnh nhân, cho những kẻ nghèo đói ăn no nê, cho những kẻ chết sống lại. Người chỉ rao giảng tình huynh đệ. Nhưng người ta đã giết Người.

“Trò không hơn thầy, tớ không hơn chủ” (Mt 10,24). Ngày hôm nay, Đức Giêsu truyền dạy chúng ta, như đã truyền các môn đệ đầu tiên của Người. Bài Tin Mừng hôm nay trích từ bài giảng của Đức Giêsu về sứ mệnh truyền giáo trong chương 10 của Mát-thêu mà chúng ta có thể tóm tắt như sau: các môn đệ mà Đức Giêsu sai đi truyền giáo sẽ gặp những thử thách mà chính Người đã gặp khi còn ở trần thế. Nhưng chúng ta yên tâm, vì Chúa không bao giờ bỏ rơi chúng ta. Người sẽ chăm sóc mỗi người chúng ta. Vậy chúng ta làm phải làm gì?

Thứ nhất, chúng ta phải “rao giảng” Tin Mừng. Mặc dù những giá trị của Nước Trời (tâm hồn nghèo khó, hiền lành, công bằng và bác ái, xót thương... (xem Mt 5,3-12)) đối nghịch lại với những gì mà thế gian cho là giá trị: giàu sang, quyền lực, thống trị, chủ nghĩa cá nhân.

Thứ hai, chúng ta “hãy lên mái nhà rao giảng” Tin Mừng, nghĩa là đi rao giảng khắp nơi, bằng tất cả những phương tiện truyền thông mà chúng ta có được: điện thoại, tivi, radio, internet, v.v... Đức Giêsu muốn “con cái ánh sáng” cũng phải khôn ngoan như “con cái thế gian”.

Thứ ba, nếu chúng ta sống các giá trị của Nước Trời, địa vị của chúng ta có thể sẽ gặp nhiều khó khăn. Mặc dù, tại nhiều quốc gia, không còn những cuộc bách hại đẫm máu nữa, nhưng việc tự xưng là Kitô hữu, chưa nói đến việc rao giảng, đã bị người ta chế giễu rồi. Người ta cố tình châm biếm sự giảng huấn của Giáo Hội. Hầu như mỗi ngày, báo chí trên thế giới đều nói đến những Kitô hữu đã bị thiệt mạng vì đức tin của mình.

Nếu Đức Kitô tiên báo những nguy cơ, bất trắc, Người cũng loan báo sự trung tín của Người. Người lập lại: “Anh em đừng sợ”. Cho tới ngày tận thế, Người luôn hỗ trợ những ai rao giảng Tin Mừng nhân danh Người. Hơn thế nữa, Người ban tặng tình yêu của Cha Người. Đức Giêsu dùng hai hình ảnh để nói về tình yêu bao la này: đối với Thiên Chúa, chúng ta quý giá hơn mọi chim sẻ trên trái đất này, và Người đếm cả tóc trên đầu chúng ta.

Đó là điều chúng ta phải rao giảng, phải rao giảng trên mái nhà! Chúa chăm sóc mỗi người chúng ta từng li từng tí. Người không bỏ rơi con cái Người, là anh chị em của Đức Giêsu, con của Người. Chúng ta hãy rao giảng và đừng sợ. Sự dọa nạt, ức hiếp hoặc bách hại chẳng là gì cả so với hạnh phúc vĩnh cửu: *“Phúc cho anh em khi vì Thầy mà bị người ta sỉ vả, bách hại và vu khống đủ điều xấu xa. Anh em hãy vui mừng hơn hở, vì phần thưởng dành cho anh em ở trên trời thật lớn lao”* (Mt 5,11-12).

Lm. Giuse Vũ Thái Hòa